Oksana Lozova

A kis Nesztornak

Krónikás leszel, kicsi Nesztor?
Miről írsz? Bús fővárosunkról?
Sötét falvakról, szétvert városokról?
A szegényekről? Az öntelt önkényről?

Ennyi gond- és ez még nem elég?
Dörög az ég, zúdul reánk a jég,
Dermesztő téli szél süvít megint,
S nézd a vígasztalan anyák könnyeit…

Elszomorodtak tanyáink, falvaink,
Mert háborúzni mentek legjobbjaink.
Mennyire vágytak arra, hogy a harc szünetében
Egyetlen égi szót halljanak végre.

Szorítsd a gyermeket szivedhez,
S a halálos küzdelmet felejtsd el,
A széles árkokat temesd be,
Kezdj új krónikát történeteddel.

Láttad: a vakok is meglátták,
S elűzték a hitvány támadókat,
És emberként éltek itt a földön…
Irj! Benned a jövőt köszöntöm.

Gömöri György fordítása

Megjegyzések a Lozova-fordításhoz

Az itt közölt verset egy többnyelvű versantológiában találtam. Szerzőjéről nem tudok sokat, csak annyit, hogy Kijevben élő költőnő, akinek már több kötete jelent meg. Biztosan vannak nála jobb élő ukrán költők, de ez a vers megfogott egyszerűségével és idealizmusával. Azok közé tartozom, akik nem csak elitélik Vlagyimir Putyinnak Adolf Hitlerre em-

lékeztető nyílt agresszióját egy független ország ellen, hanem akik (külföldön élnek, de kettős, a brit mellett magyar állampolgárok), szégyellik magukat a magyar kormány hivatalos álláspontja és a magyar külügyminiszternek az ukrán ügyben tett pökhendi, álszent kijelentései miatt. Ezt a versfordítást az ukrán nemzettel való szolidaritás jelének is szánom.